

מסכת שבועות

פרק ו

א. שבועת הדינן, הטענה שתי כסף, וההודאה בשנה פרוטה. ואם אין ההודאה ממין הטענה, פטור. כיצד, שתי כסף לי בידה, אין לה בידה אלא פרוטה, פטור. שתי כסף ופרוטה לי בידה, אין לה בידה אלא פרוטה, חייב. מנה לי בידה, אין לה בידה, פטור. מנה לי בידה, אין לה בידה אלא חמשים דינר, חייב. מנה לאבא בידה, אין לה בידה אלא חמשים דינר, פטור, מפני שהוא כמשביב אבדה:

ב. מנה לי בידה, אמר לו בפני עדים הן. למחר אמר לו תנהו לי. נתתיו לה, פטור. אין לה בידה, חייב. מנה לי בידה, אמר לו הן, אל תתנהו לי אלא בעדים. למחר אמר לו תנהו לי, נתתיו לה, חייב, מפני שצריך לתנו לו בעדים:

ג. ליטרא זהב יש לי בידה, אין לה בידה אלא ליטרא כסף, פטור. דינר זהב יש לי בידה, אין לה בידה אלא דינר כסף, וטריסית ופנדיון ופרוטה, חייב, שהכל מין מטבע אחת. כור תבואה יש לי

בְּיָדָהּ, אִין לָהּ בְּיָדֵי אֱלֹא לְתֵד קִטְנִית, פִּטּוּר. כּוּר פִּרוֹת יֵשׁ לִי בְּיָדָהּ,
אִין לָהּ בְּיָדֵי אֱלֹא לְתֵד קִטְנִית, חֵיב, שֶׁהַקִּטְנִית בְּכָלֵל פִּרוֹת. טָעֲנוּ
חֲטִין, וְהוֹדָה לוֹ בְּשַׁעֲרִים, פִּטּוּר. וְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְחִיב. הַטּוֹעֵן לְחִבְרוֹ
בְּכֵדֵי שָׁמֶן וְהוֹדָה לוֹ בַּקֶּנְקֵנִים, אֲדָמוֹן אוֹמֵר, הוֹאִיל וְהוֹדָה לוֹ מִקְצַת
מִמֵּין הַטָּעֲנָה, יִשָּׁבַע. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִין הַהוֹדָאָה מִמֵּין הַטָּעֲנָה.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, רוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן. טָעֲנוּ כָּלִים
וְקִרְקָעוֹת, וְהוֹדָה בְּכָלִים וְכֹפֶר בְּקִרְקָעוֹת, בְּקִרְקָעוֹת וְכֹפֶר בְּכָלִים,
פִּטּוּר. הוֹדָה בְּמִקְצַת הַקִּרְקָעוֹת, פִּטּוּר. בְּמִקְצַת הַכָּלִים, חֵיב,
שֶׁהַנֶּכְסִים שָׁאִין לָהֶם אַחֲרֵיּוֹת זֹקְקִין אֶת הַנֶּכְסִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶן אַחֲרֵיּוֹת
לִשְׁבַּע עָלֵיהֶן:

ד. אִין נִשְׁבָּעִין עַל טָעֲנַת חֵרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן, וְאִין מִשְׁבִּיעִין אֶת
הַקָּטָן, אֲבָל נִשְׁבָּעִים לְקָטָן וְלַהֲקִדָּשׁ:

ה. וְאֵלּוּ דְּבָרִים שָׁאִין נִשְׁבָּעִין עָלֵיהֶן, הָעֶבְדִּים, וְהַשְּׁטָרוֹת,
וְהַקִּרְקָעוֹת, וְהַהֲקִדָּשׁוֹת. אִין בָּהֶן תַּשְׁלוּמֵי כָּפֶל וְלֹא תַשְׁלוּמֵי
אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה. שׁוֹמֵר חֲנָם אֵינוֹ נִשְׁבָּע. נוֹשֵׂא שָׂכָר אֵינוֹ מְשַׁלֵּם.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, קֹדְשִׁים שֶׁחֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן, נִשְׁבָּעִין עָלֵיהֶן. וְשָׁאִינוּ
חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן, אִין נִשְׁבָּעִין עָלֵיהֶם:

ו. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהֵן כְּקִרְקָע וְאֵינָן כְּקִרְקָע, וְאִין
חֲכָמִים מוֹדִים לוֹ. כִּיצַד, עֹשֶׂר גִּפְנִים טְעוּנוֹת מִסֵּרְתִּי לָהּ, וְהִלָּה

אומר אינן אלא חמש, רבי מאיר מחייב שבועה. וחכמים אומרים,
כל המחבר לקרקע הרי הוא כקרקע. אין נשבעין אלא על דבר
שבמדה ושבמשקל ושבמנין. כיצד, בית מלא מסרתי לך וכיס מלא
מסרתי לך, והלה אומר איני יודע אלא מה נשתנת אפה נוטל,
פטור. זה אומר עד הניז וזה אומר עד החלון, חייב:

ז. המלוה את חברו על המשכון ואבד המשכון, אמר לו סלע
הלוייתך עליו וישקל הנה שוה, והלה אומר לא כי אלא סלע
הלוייתי עליו וסלע הנה שוה, פטור. סלע הלוייתך עליו וישקל הנה
שוה, והלה אומר לא כי אלא סלע הלוייתי עליו וישלשה דינרים
הנה שוה, חייב. סלע הלוייתי עליו ושתים הנה שוה, והלה אומר
לא כי אלא סלע הלוייתך עליו וסלע הנה שוה, פטור. סלע הלוייתי
עליו ושתים הנה שוה, והלה אומר לא כי אלא סלע הלוייתך עליו
וחמשה דינרים הנה שוה, חייב. ומי נשבע, מי שהפקדון אצלו,
שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון: